

ζουσα, τὸν ὄμῳν της, καὶ ἐξηγριωμένον τι πρόσωπον, εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁποίου αἱ ἀποκεκαρμέναι τρίχες ὁμοιάζον μὲ σμήριγγας, ἔκυψε πρὸς τὴν ὠχριάσαν μορφὴν της, δέξιος ἀνακράζον.

— Ἐπὶ τέλους σὲ τσάκισα, κλέφτρα τοῦ διαβόλου!

— Μητέρα, ἔλα! ἄχ, μητέρα μου! — ἀνεφώνησεν δολύζον τὸ κοράσιον καὶ συγκαμπτόμενον ἐκ τοῦ ἄλγους, ὅπερ τῇ ἐπροξένησεν ὁ γρόνθος τοῦ ἀνδρός.

Οὗτος κατεσκόπευσε καθ' ἑλκας τὰς διευθύνσεις ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τοῦ ν' ἀναφανῆ ἢ προσκαλουμένη, οὐδὲν ἔχνος δὲ ταύτης βλέπων, ἀνέκραξεν, — Ἔτσι λοιπὸν αἱ!! σὲ βάξει καὶ κλέφτει, ὕστερα σὲ στέλνει 'ς τοὺς δρόμους τῆς πόλεως νὰ πουλήσῃς τὰ κλεμμένα λουλούδια, καὶ νὰ τῆς πῆς τοὺς παρὰδες, αὐτὸ τῆς ἀρέξει τῆς μητέρας σου, ἀμὰ τώρα ν' ἄρθῃ νὰ σὲ γλυτώσῃ, δὲν τὸ κάμνει, αἱ!! Μπρὸς λοιπὸν 'στὴν ἀστυνομίαν!

Ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ βαδίζῃ μεγάλῳ βήμασιν, ἀσπλάγχυνος σύρων κατὸ πιν του τὸ παιδίον, ὅπερ καθ' ὅδον προσέκρουε καὶ ἐπιπτεν, ἔπειτα ἀνεσύρετο τραχέως εἰς τὰ ἄνω, ἵνα πάλιν μετ' ὀλίγον καταπέσῃ. Σύσσωμον ἔτρεμε τὸ τρυφερὸν πλάσμα, καὶ αὐτοὶ οἱ βόστρυχοί του καὶ τὸ μικρὸν ἐρυθρόν του ἔνδυμα, παρεῖχον οὕτως ἀξιοθρήνητον εἰκόνα· εἶχε γίνεαι ὅμως ἔλως διόλου ἄφωνον, ὁ δὲ σκληρὸς ἄνθρωπος οὐδὲ ἐν βλέμμα ἤξιώσε νὰ ρίψῃ ἐπὶ τοῦ σισπηλοῦ ἄλγους τοῦ μικροῦ τούτου καὶ ἀσθενοῦς πλάσματος.

Οἱ ὥραῖοι καὶ ἐπιμελημένοι τάφοι ἔπαυσαν πλέον, ἀντὶ τούτων δὲ ἤρχισαν νὰ φαίνωνται ἄλλοι, κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἀγρίων χόρτων καὶ ζιζανίων, ὁ δὲ καταστρεπτικὸς ὁδὸς τοῦ χρόνου κατέτρωγε τὰ περιφράγματα τῶν λησμονηθέντων τούτων τάφων. Ἡκρωτηριασμένοι σταυροὶ καὶ ἡμιπεπτωκότα μνημεῖα προεξείχον, μόλις ὁρατά, ἐκ μέσου τῶν θάμνων καὶ φυλλωμάτων, οἵτινες ἀνεμποδίστως συμπεριέπλεκον τοὺς πυκνοὺς κλώνους τῶν. Ἄγρια ἀνθύλλια καὶ δύμοι ἀνεβιάστανον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ διαφιλονεικούντα τὸ ἐπ' αὐτῆς κράτος πρὸς παντοειδῆ ἄγρια χόρτα.

(ἔπεται συνέχεια).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΙΣΜΑΤΑ ΗΠΕΙΡΟΥ.

IV.

Ἀϊ ντουινά μου! αἱ ντουινά μου!

Δὲ σὲ χάριξε ἡ καρδιά μου.

Ἀϊ ντουινὰς ἀπ' ἀπεράει

Καὶ δὲ μᾶς καλημεραίει.

Ἀπεράει ἀγάλλ' ἀγάλλια

Σὰν τὸ φεῖδι 'στὰ χορτάρια.

Ἀπεράει γιαβὰς' γιαβάσια

Σὰν τοῦ Μάϊ τὰ κεράσια.

Ἀπεράει 'σὰν τὸ ξεφτέρει,

Καὶ δὲ θέλει νὰ μᾶς ξέρῃ.

Ἀπεράει 'σὰν τὸ σιαχίνι¹⁾,

Καὶ δὲ μπεγεντάει²⁾ νὰ κρίνῃ³⁾.

V.

Νεράντζι ἀπὸ τὴν νεραντζιά καὶ φύλλο ἀπὸ Μισήρι.

Νὰ εἶχα νεράντζι νᾶρριχα 'ς τὸ πέρα παραθύρι,

Νὰ τσάκισα τὸ μαστραπᾶ, πῶχει τὸ καριοφύλλι,

Ὁ Μαστραπᾶς τσακίστηκε τὸ καριοφύλλι ἐχύθη.

— Ἐσέν' τὰ λέγω, ἀγάπη μου, ποῦ εἶσαι 'ς τὸ παραθύρι,

Τὸ μαντηλάκ' ὑποῦ κεντᾶς ἐμένα νὰ τὸ δώσῃς.

Στὰ γόνατα τοῦ τὸ 'ρριξε, 'στὰ χέρια τὸ 'ξετάζει.

— Γιὰ πές μου, μαντηλάκι μου, πῶς μ' ἀγαπᾶ ἡ κυρά σου;

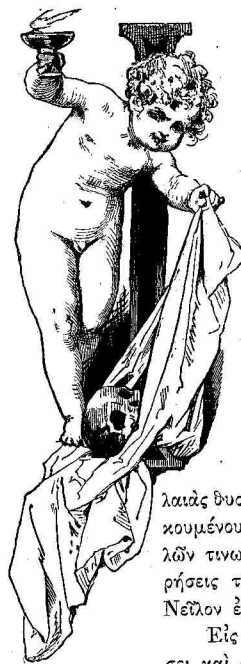
— Σὰ θάλασσα φουρλίζεται⁴⁾, 'σὰν κῆμα δέρει ὁ νοῦς της,

Σὰν τρέμ' ἡ βέργα 'ς τὸ νερό, τ' ἀρνὶ 'ς τὸ μακελλάρη,

Ἔτσι ἔτρεμε ἡ καρδοῦλά της γιὰ σὲ τὸ παλληκάρι.

¹⁾ ἀετός. ²⁾ τουρκ. καταδέχομαι, κρίνω ἀνάξιον. ³⁾ ὁμιλίσθ. ⁴⁾ ἔχει τρικυμῖαν.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

δοῦ ἐγὼ θηπλλαγμένη σήμερον τῆς ὑποχρεώσεως νὰ Σοι ἐρμηνεύσω τὰ σημεῖα τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος, ἀλλότρια τῶν ἐπαγγελιῶν καὶ τῶν προβλέψεων μου, ἀφοῦ καὶ ἐν Λονδίῳ ἀγνοεῖται ἡ τύχη τοῦ Γόρδωνος καὶ πάντα τὰ γραφόμενα καὶ λεγόμενα κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶνε εἰ-
κασιαι οὐχὶ μᾶλλον ἀξιώπιστοι τοῦ ὁδοιπορικοῦ ἡμερολογίου Σεβὰχ τοῦ θαλασσινοῦ. Ἐκόπασεν ἀληθῶς ὅπου τινος ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἐπιτιμῶν τὰς γερμανικὰς ἀποικιακὰς ὁρέξεις, οὐδὲ γρά-
φονται πλέον σοβαρὰ κατηγορητήρια μετὰ τὴν ἐπι-
γραφὴν „L'Allemagne voilà l'ennemi!“, ἐν τούτοις ὅμως ἐπῆλθε καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν αἱ ἀγγλικαὶ περὶ Αἰγύπτου προθέσεις δὲν θὰ ἐξακολουθῶσι συγκαλυπτόμεναι διὰ τοῦ γε-
λοίου τῶν θεολογικῶν συζητήσεων πέπλου. Αἱ συμφοραὶ τῶν Ἀγγλῶν, ἀσχετὸς πρὸς τὰς πα-
λαιὰς δυσίας ἐξεταζόμεναι, σφωρνίζουσι τοὺς Γάλλους, ἀρ-
κουμένους ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἐκπολιόρκεσιν χαμη-
λῶν τιῶν φρουρίων ἐν Κίῳ καὶ τὰς βαθμιαίας παραχω-
ρήσεις τῆς βρετανικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ παρὰ τὸν Νεῖλον ἐδάφους.

Εἰς ὁμοίαν ἐπώδυνον ἀπεργίαν κατεδικάσθη ἐν σῆ-
σει καὶ πρὸς τὰ καλογολγῶ δακρύμιά μου, μὴ ἔχουσα σή-
μερον νὰ ἐκταδῶ περὶ τὴν σύστασιν τῶν εἰκόνων τῆς Κλειῶς, ἀφοῦ τὸν μὲν συγγραφέα τῆς Συγχορόνου Ἑλλάδος περιβάλλει βιογραφικὴν πλάσιον συγχορόνου ἑλληνικῆς κατασκευῆς, τοῦ δὲ γνωστοῦ Σοι σωκρατικοῦ μαρτυ-
ρίου προτάσσεται καὶ ἐπιταχθῆσεται ἐν συνεχείᾳ σοβαρὰ περὶ τοῦ φιλοσό-
φου πραγματεία. Ἐχεις δίκαιον ἐπανειλημμένως ἐκτιθεῖσα ἐν ταῖς ἐπι-
στολαῖς Σοι τὰς συγκινητικὰς ἐντυπώσεις Σοῦ τε καὶ τῶν περὶ Σὲ ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ἀριστοτεχνήματος, ἐπέτυχες δὲ ἰσχυρισθεῖσα ὅτι ὁ σοβαρὸς γε-
νειοφόρος, ἦττον τῶν ἄλλων τὴν ὁδύνην ἐν ὀδυρμοῖς ἐκφαίνων, εἶνε ὁ δαι-
μόνιος Πλάτων, ἐφ' οὗ τοὺς ὅμους κλίνει ἡ ὠραιοτάτη τοῦ Ἀλκιβιάδου κε-
φαλὴ, ἀπολελιθὴν καὶ καμμύουσα πρὸς ἀποδίωξιν τοῦ ἀληθινοῦ ὁρά-
ματος. Αἱ τελευταῖαι ἡλιακαὶ ἀκτίνες φωτίζουν τὴν ἀτάραχον τοῦ Μάρ-
τυρος μορφήν, ἥς τὸ θεῖον ἀποσπώμα ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἀπαξ ἔτι μόνον ἠτένισεν ἡ ἀνθρωπότης.

Τὴν μητρικὴν εὐδαιμονίαν πρωτίστως ἤθελον νὰ μὴ παρέλθω-
σιν ἀδιαφόρως οἱ ὀφθαλμοὶ Σοι. Χρηστὴ Σὺ καὶ φρόνιμος, φιλότατη μου, μήτηρ δύνασαι δεόντως νὰ ἐκτιμήσῃς τὰς οὐρανίας ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ στιγμὰς, ὧν μόνον ἡ μητρικὴ καρδιά ἀπολαύει παρὰ τὸ λίκνον τοῦ σπλάγγνου της. Σὲ φαντάζομαι δὲ ὑποκρινομένην τὴν ἐν τῇ εἰκόνι σιγ-
νὴν καθ' ἑκάστην Κυριακὴν πρὸ τοῦ γεύματος, καθήμενὴν δηλ. κοντὰ 'ς τὴν κοῦνιαν τοῦ νεωτέρου ἐκ τῶν θησαυρῶν Σοι — ὡς ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὀνο-
μάξεις ὑπερφάνως τὰ μωρά Σοι — καὶ ἀναγινώσκουσιν τὴν Κλειῶ καὶ ἐνίοτε διακοπτομένην ὑπὸ τῶν κλαυθυρισμῶν τοῦ κοιμωμένου, ὅπερ κα-
θησυχάζεις διὰ καταγιγῶς φιλημάτων. Ρέμβαζε βλέπουσα τὴν Σὴν εἰ-
κόνα, διότι τῇ θληθείᾳ ἡ στάσις τῆς ψυχῆς τοῦ προσεχομένου δὲν εἶνε διάφορος τῆς μητρικῆς παρὰ τὸ λίκνον θέσεως.

Ἐλεγον ἀνωτέρω ὅτι τὸ ἐπιβληθὲν μοι σήμερον φέμωτρον βαρέως φέρω, ἀλλ' εὐχαρίστως βλέπω νῦν ὅτι δύναμαι ν' ἀντεκδινηθῶ χρησιμο-
ποιούσα τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χώρου εἰς τὴν ἐκτίμησιν συρρικνῶν τιῶν ἐδί-
μων, ἐξεταζομένων ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ ὑγιεινὴν ἅμα ἔποψιν.

Πάντοτε καὶ πανταχοῦ ὑπῆρξαν ἄνθρωποι μὴ ἀνεχόμενοι τὴν ἀπαξ ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς διάφορα πλάσματα δοθεῖσαν μορφήν, μέγεθος καὶ εἶ-
δος, καὶ ἀδιαλείπτως κοπιᾶζοντες, αὐτοὶ νὰ βελτιώσωσι τὸ ἔργον τοῦ πλά-
στου. Δὲν βλέπεις, φιλότατη μου, τὴν γείτονά σου, ἡ ὁποία νυχθημερόν ἀσρολεῖται μετὰ τὸ κυνάρειόν της, ἀφ' οὗ τὸ ἐξωράσας ἀποκόψασα αὐτοῦ τὴν οὐρὰν καὶ τὰ ὄτια; — Ὁ ἀκρωτηριασμός οὗτος τῶν διαφόρων κατοι-
κιδίων ζώων, οἷον ἵππων, γαλῶν, κυνῶν κλπ. ἐπὶ σκοπῷ καλλωπισμοῦ ἐμ-
περιέχει ἡδὴ τὰς ἀρχὰς τῆς μεγάλης ἐκείνης μανίας πρὸς ἐξωράσασιν τοῦ ἰδίου σώματος, ἥτις ἔφευρεν εἰς μέσον τοὺς συρμούς. Τὸ κακὸν ἐπεξετάθη καὶ εἰς τὰ παιδιά, ὧν κατὰ πρῶτον ἐτρυνώοντο τὰ ὄτια, εἰς ἃ προσηρτῶοντο παντοειδῆ κοσμήματα — ἀλλὰ τὸ κακὸν δὲ ἦτο τόσο μέγα, ἀφ' οὗ ἡ βανδαλικὴ αὕτη πρᾶξις δὲν παρέχει μεγάλας ἐνοχλήσεις, ἐξ ἐναντίας δὲ εἶνε ὠφέλιμος (κατὰ τὰ λεγόμενα πολλῶν δεσποινῶν) κατὰ τῶν παθήσεων τῶν ὀφθαλμῶν.

Πόσον τιμωρεῖται ὅμως πολλάκις ἡ γυναικεία αὕτη ματαιότης. Εἴ-